

Čtvrtletník

Jablíčko

časopis Sociálních služeb HB

Číslo 1/2022

42. vydání

www.ssmhb.cz

Strana 3

Výlet do staré školy
v Polné u Jihlavy

Strana 4-5

Chceme žít doma

Jaro jsme vítali s dětmi z MŠ Nuselská

Naše spolupráce s dětmi se po dlouhé odmlce zase obnovila a jsme rádi, že k nám opět zavítaly a potěšily naše seniory o velikonocích. Další spolupráce a aktivity s dětmi nás

čekají i v létě, kdy se můžeme těšit na zahradní slavnosti a mezigenerační setkání.

Zdena Lehmannová,
aktivizační pracovník

Úvodník

Milí čtenáři,
Píši tento úvodník v období po Velikonocích, kdy svítí sluníčko a vše, již vypadá, že se dostává do normálu. Náš domov začíná žít běžným životem. Sice jsme

ještě velmi opatrní, ale všichni věříme, že covidové období již nedosáhne takových rozměrů, jako v minulých letech. Mluvíla jsem o normálu. Otázka co je „normál“. Současná společenská situace nám nenahrává. Při mém setkání s klienty u kávy jsme probírali současnou energetickou a potravinovou krizi. Mluvili jsme o zdražování a životní úrovni. Klienti, kteří žijí u nás v domově mají průměrný věk 87 let. Mnozí vzpomínají na své dětství, kdy museli šetřit a jejich rodiče tvrdě pracovat, aby uživili své děti. Vzpomínky na druhou světovou válku a situace, které prožívali byly těžké.

Děni na Ukrajině u mnohých vyvolává strach, co bude dál. Nemají strach o sebe. Říkají „My jsem si, již svůj život prožili, ale co naše děti, vnoučata a pravnoučata?“ Těžko se mi tyto otázky odpovídá. Domnívám se, že odpověď nezná nikdo. Všichni si přejeme, aby lidé nečinili zlo lidem a situace ve světě i u nás se uklidnila. Lidé by měli s pokorou přijímat to, že se uskromníme a budeme rádi za zdraví, klid a dobré vztahy.

**Vaše Magdalena Kufrová,
ředitelka SSMHB**

Poučily nás války?

Téměř před sedmi lety jsme si připomínali 70 výročí od konce druhé světové války. Podle historiků nejkrutější v dějinách. Spočítali, kolik vojáků zaplatilo životem za nesmyslné vraždění. Vždycky věřím tomu, co je psáno, to je dáno, ale v tomto případě mám pochyby. Nikdo přece není schopen úplně přesně spočítat, kolik mrtvých bylo doopravdy. Byli mrtví na bojištích. Ale nikdo by nedokázal spočítat, kolik matek marně čekalo na návrat syna, ženy, které se nedočkaly svých mužů, sirotků, které neměl kdo uvést do života a pomoci jim, když tátu nejvíce potřebovaly. Těch všech bylo daleko víc než zabitých v boji. Vždyť i to byly zmařené životy. My jsme se našeho tatínka dočkaly, díky bohu. I když se vrátil jako invalida, byl jeden z mála. Hruzné vyhlazovací tábory pro Židy, lidé jako my, přesto na to mnozí dokázali ze strachu nebo z nenávisti zapomenout. Pak to byly Gulagy, kde sice nebyly spalovací pece, ale pomalá a

krutá smrt byla na denním pořádku i bez plynových komor a bombardování. Nesmyslné ničení životů a hodnot.

V každé zemi probíhaly vzpomínkové akce různě. Kladení věnců k památníkům padlých, proslovy státníků a slova, že války opravdu nejsou dobrým řešením. Nemám možnost vidět vše, jenom to, co mi nabídne televize a mimo jiné jsem viděla i oslavu vítězství u našeho velkého východního souseda. Zamrazilo mě, když místo Picasových Holubic míru jsem viděla obrovské lafety dalekonosných děl, nosiče raket a rakety samotné, ohromné, dokonale vymyšlený vojenský arzenál, který je schopen povraždit daleko více lidí za co nejkratší dobu. Pak, už jsem se raději nedívala, nevím tedy, zda tam byly i automaty či kulometry, ale na tom, už nezáleží. Když to, co ukazují, je tak dokonalé, nic dalšího není třeba. Viděli jsme velikost a sílu. Ale, už kdysi dávno malý David přemohl velkého silného

Goliáše jediným kamenem.

Neměli bychom zapomínat, že hnacím motorem válek nejsou žádné vyšší ideály. Je to jenom touha po moci, penězích a přitom nezáleží na jednotlivcích, kteří žijí své životy se svými blízkými. Neustále se hovoří o penězích, jak je všechno drahé, na co státy mají a na co nemají prostředky. Ne války, ale mír je zadarmo.

Až Bůh spočítá mé dny, ráda bych odcházela s vědomím, že moje děti, ani jejich děti nezažijí válku. Byla by ještě ničivější než ta, kterou jsme zažili.

Bohužel letos jsme se dočkali toho, že velká zem napadla menší a jen proto, že i ta malá země je schopná spravovat svoje území bez zasahování velkého souseda. Lidé umírají, prchají z vlastní země a opět se prolévá krev nevinných.

Vždyť lidská krev není voda, každé kapky je jí škoda.

Irena Trnková

Výlet do staré školy v Polné u Jihlavy

Na konci září jsme s klienty vyjeli na výlet do nedaleké Polné a navštívili jsme budovu staré školy v centru města. Cestou ke škole jsme v polenském zámku, kde sídlí infocentrum a muzeum, zakoupili vstupenky.

Paní průvodkyně už na nás u staré školy čekala, velkým klíčem odemkla původní kované dveře a prohlídka mohla začít. Rázem jsme se se čtyřmi klienty ocitly desítky let zpět, dýchla na nás nostalgie. Klienti začali vzpomínat na svá školní léta, spoustu školního vybavení a školních pomůcek

si pamatují a sami je používali.

V přízemí školy je jedna třída vybavena starými školními lavicemi. Na zdech jsou vystaveny kresby žáků, které nás velmi zaujali svou dokonalostí a precizností. Bylo k neuvěření, že kresby kreslily děti ve věku deseti až dvanácti let.

V zadní části domu jsou dvě místnosti, které sloužily panu učiteli jako byt.

Za domem je malá zahrádka, kterou i žáci využívali k malému zahradničení a pěstování zeleniny a k práci na zahrádce.

Prohlídka následovala do patra, kde se nachází další kompletně vybavená třída, včetně kamen, stupínku pro kantora, židle pro školního inspektora, obrazu Franze Josefa II, školní tabule, kalamáře a i taháky žáků.

Vedle třídy je stará černá kuchyně a dva kabinety s nerosty a učebními pomůckami, které do školy zasílali bývalí studenti ze svých cest.

Kabinety jsou plné naučných předmětů a exponátů. Jedním z nich je dvouhlavé tele, které se narodilo v nedalekém Brzkově a škole bylo po jeho smrti darováno.

Při cestě ze školy jsme s klienty projeli starou část Polné, Židovské náměstí, okolí synagogy a kostel Nanebevzetí Panny Marie. Výletem ve staré škole návštěva Polné jistě nekončí, rádi bychom se vrátili a navštívili další ze zmíněných památek.

Až budete přemýšlet, kam na výlet, vzpomeňte si na Polnou a její památky.

**Marcela Opršalová
a Klára Kyselová**

Chceme žít doma

To, co slyšíme v sociálních službách čím dál častěji je „chceme žít doma tak, jak jsme byli zvyklí, obklopeni věcmi a lidmi, které máme rádi“. Když vytrhnete člověka z prostředí, které je pro něj přirozené, je to jako přesadit strom. A obzvláště přesazovat staré stromy je krajně nejisté. Dříve lidé dožívali doma, obklopeni několika generacemi. Život a smrt k sobě neodmyslitelně patřily a patří i dnes.

Pobytové služby nejsou dnes strašákem jako dříve, kdy se o domovech seniorů mluvilo jako o útulcích či starobincích. Pobytové služby jsou v této době exkluzivní a dnes pouze pro ty, kteří jsou již plně závislí na pomoci druhých. Ale co ti, kteří jsou ještě soběstační, alespoň částečně? Co když vůbec nechtějí opouštět své domácnosti, potřebují jenom podporu, aby mohli dál kvalitně žít podle svého? Často slyšíme, že klient se chce přestěhovat do domova seniorů proto, aby byl mezi svými vrstevníky a rodina se o něj nebála. Tyto potřeby jsme ale schopni obsáhnout právě pomocí terénní a ambulantní sociální služby.

Když se řekne ambulantní služba, hovoříme o službě, kam člověk dochází. Proto bychom Vás

rádi seznámili s tím, jak funguje denní stacionář a co vlastně takový stacionář dokáže.

V současné době provozují Sociální služby města Havlíčkova Brodu stacionář už na dvou místech s celkovou denní kapacitou 30 osob. Jedná se o docházkovou službu, která funguje vždy od pondělí do pátku (vyjma státních svátků) od 6:30 do 17:00 hodin. Určena je nejenom pro seniory, ale také pro osoby se zdravotním postižením starším 27 let. Poskytována je v Havlíčkově Brodě na dvou adresách (Reynkova 3879 a nově Na Výšině 3241). Stacionář Na Výšině byl otevřen v říjnu 2021 jako reakce na zvýšenou poptávku po službě a již v této chvíli můžeme říci, že je hojně využíván a oblíbený.

Důvodem docházky našich klientů do denního stacionáře je nejčastěji potřeba zajištění péče v době, kdy rodina pracuje, osamělost či podpora stávajících schopností a dovedností.

Během pobytu ve stacionáři jsou klienti zapojeni do skupinových aktivit, které jsou zaměřeny na podporu stávajících schopností a dovedností. Jedná se zejména o provádění těch činností, které jsou přirozené – pro ženy např.

pečení, ruční práce, pro muže třeba práce se dřevem či menší kutilství. Pro všechny pak skupinové cvičení, trénování paměti či hraní společenských her.

Nepleťme si prosím ale denní stacionář se školkou pro seniory, dívejme se na něj spíše jako na klub, kde je možné sdílet své radosti i starosti v bezpečném a domáckém prostředí s adekvátní podporou. Každý náš klient s sebou přináší svůj jedinečný životní příběh a své zvyklosti. Z tohoto důvodu se snažíme vždy zjistit co nejvíce informací o životě, zálibách a potřebách každého z nich a podle těchto pak sestavit plán péče, nebo chcete-li plán spolupráce. Důležité je, aby se u nás klienti cítili dobře. Rádi si společně popovídáme, něco vytvoříme, vypijeme kávu a upečeme bábovku. A s tím, co člověk sám již nezvládne, ochotně pomohou pečovatelky. Každý se zapojuje podle svých možností a schopností. Docházka se řídí podle potřeby klienta – někdo přichází každý den, někdo třeba dvakrát týdně. Pro ty, kteří jsou zvyklí „dát si po obědě dvacet“ jsou připraveny útulné ložnice. Kdo nezvládá osobní hygienu v domácnosti (např. kvůli bariérám – vysoká vana, nedostupnost koupelny apod.) může využít bezbariérovou koupelnu. Klienti u nás mají vždy zajištěn oběd a vhodný program. Klient k docházce do stacionáře nepotřebuje žádné doporučení. Aby si službu osahal a dokázal posoudit, zda je vhodná právě pro něj, je možné využít zkušební pobyt zdarma. Vše je nezbytně předem telefonicky objednat u sociální pracovnice a následně případně podepsat smlouvu o poskytování služby.

Lucie Košmiderová

Pravidelné cvičení

Povídání o církevních velikonocích

Oslava narozenin klientky

Výroba srdcí

Dům

V závislosti na čase se vzpomínky stávají lehkými jako obláčky, posouvají se tam, kam my nechceme, aby se časem opět vynořily a barevností jako krasohled upoutaly naši pozornost a zájem.... byl tam dvůr a na něj navazovala zahrada - kdysi pana doktora Žáka, zubního lékaře - prodal ji tatínkovi i půlku té velké chalupy s valbovou střechou, druhou půlku vlastnil dědeček - a všecičko na mne dýchalo nevybledlým světem pohádek, co se povídají, aby z nich vystoupil Honza co jde s ranečkem buchet do světa i vojáček co se vzhledl v krásné tanečnici a taky Sindibád námořník, co toho tolik poznal, světy kde jsou na loukách smaragdy. „A dědo, co to jsou smaragdy? „ - poznal taky velkého ptáka co se jmenoval Noh – opět chvíle přemýšlení - jak asi vypadal ten Noh a kde létá, co jí,- jakoby toho nebylo dost, že nevím, co je to za ty vysoké květiny, které mají tak podivné přilbovité květy se zvláštní temně modrou barvou, co se lesknou jako slída, a proč se támhleto květiny jmenují srdíčka – takové nám i já, skutečně? - a proč se v dlouhé síni, co rozděluje dům na dvě části, vyskytují tací podivní pavouci, prý sekáči, - no to je divné, mají přeci jen vysoké a dlouhé nohy, chodí rychle, ale dají se i chytit – „ne, nech ty pavouky, fuj, co to děláš? „ – to je maminka, jde do „špízu“ v té síni, také podivné slovo, jako třeba kredenc a šufle, ale v té spížní skříni je toho tolik na koukání – zavařeniny, pytlíky s moukami a taky síto, je ale malé, to když nám dláždí-

li chodník, tak ti pánové co to dělali měli velké síto, tak tomu říkali, a házeli na něj písek a ten co propadl dávali na zem a do něj kladli dlažební kostky a já si jednu zkusil vydloubnout. Ale oni mě vyhnali, ať si prý jdu hrát jinam, a tak sedím zase na dvoře odkud je vidět do té dlouhá chodby. Tam mne vloni, na Mikuláše, chytil čert, prý jestli zlobím, a já se bál, už už jsem natahoval moldánky, až je děda okřikl a držel mne, abych se netřásl a tak čerti odešli, ale jeden z nich uhodil kopytem a podlaha až praskla a má napříč velkou rýhu co hyzdí chodbu, ta je lesklá, hladká, načervenalá.

**Jsou duše drsné,
co samy šly žitím**

**Hroty a ostny
je zalily vrchem.
Co měly v srdci?
Kvetly-li jednou
a kvetly-li v noci,
Rudý byl květ.**

Petr Bezruč

Až budu velký, taky budu takové podlahy dělat, prý je to hlazený potěr, asi proto po ní ti pavouci sekáči tak směšně chodí i - i když oni se uchytí na stěně a lezou vzhůru až ke stropu – „to je rákosový strop! – říká tatínek, jenže já tam žádný rákos nevidím, má omítku stejnou jako v kuchyni, v pokoji a taky u babičky co je teď sama, protože děda umřel a já tomu nechtěl věřit, že jej už vícekrát nevidím, že se už nezeptám na toho čerta co udělal kopytem tu velkou rýhu v chodbě a co mi pořád vrtá hlavou, musel přeci mít ve-

kou sílu v noze.....a jsem už ve škole, kolik jen že mi je to roků – a učíme se ve fyzice, v mechanice o pnutí materiálu, ale tu chodbu u nás doma asi prováděli kdysi zedníci „jen co je pravda!, jak říká babička, ale to povídání o čertovi je lepší, je to pohádka, při které se až motá hlava, když venku, na zahradě je bílo od sněhu, do oken bouchá vítr, je černá hodinka a kamna otvory svítí červené, hned zas žlutě, praská v nich, jako by to bylo to peklo, ze kterého vyletěl čert – a tak se tisknu k našim a je mi tak hezky, moc hezky... škola je dopoledne a už jsem větší, znám náš barák i střechy kúlen, můžou tam kočky, tak proč ne i já, ale nyní mne nejvíc zajímá sousedova chalupa, je velká a na boku má plechovou smaltovanou desku, je bílá a na ní je modře nasáno: „V tomto domě, bývalém to hostinci „Na holubníku“, hrána Karlem Havlíčkem Borovským r. 1844 první představení česká v Něm. Brodě.“, Je to zvláštní čeština, asi má být správně „česká představení“, divný nápis, divný dům, nikdy jsem neviděl, že by tam někdo myl okna, a že jich má, - ale taky má malou zahrádku bez oplocení, něco květin, ale těm stíní naše chalupa, je tam jenom rozrostlý strom, větve má málem až na našem baráku a plodí zlatavé blumy, otrhali si je vždy lidé, co tamtudy chodili, některé spadly i na zem, ale nikdo je nesebral. V tom už napůl zpustlém a starodávném domě bydlí pan R. a já se jej tak trochu bojím.

Pokračování na str. 9.

Pokračování ze str. 8.

Málokdy jej vidím, že jde ven, je už notně starý, ale stále rovný, rozložitý až hřmotný, vypadá jako kakabus, stále zamračený, s nikým se neschází, nemluví, jen tatínkovi tyká, znal jej už jako kluka – „Pepo, taky u Vás byla ve sklepě voda?“. Někdy v ulici praskne vodovodní řád, vše u nás ve Svatovojtěšské je staré...

Jednou jsme byli – naše školní třída s paní učitelkou na zubní prohlídce. Čekali jsme, až na každého z nás přijde řada, bavili jsme se, abychom zahnali strach ze zubní vrtačky, když z protější ordinace vyšel pan R. - taky byl u zubaře – a spustil na nás zle, že jsme nevychovaní, křičíme a smějeme se. Paní učitelka byla až vystrašená z jeho soptění, omlouvala se mu za nás, ale on jen pořád lamentoval, dokud se neoblékl a neodešel. Jako ostatní i já

byl překvapený a celý nesvůj z jeho hlučného výstupu. Proč je jen tak nerudný? – marně mi donekonečna procházelo hlavou, když jsem to potom doma našim říkal. Po chvíli ticha mi začal tatínek vyprávět jeho příběh: On to byl kdysi řezník, jako mladý si otevřel živnost v tom starém a rozlehlém domě, bývalém to hostinském stavení „Na holubníku“, dařilo se mu, oženil se, narodila se jim holčička. Život je tak hezký... Malá, když se už začala učit chodit, chtěla být stále s ním, nedokázala se ve své, ještě napůl batolivé chůzi zastavit a přepadla o hrnce s rozpuštěným, horkým sádlem.... Brzy po jejím pohřbu zemřela i jeho manželka ve výčitkách. Zůstal sám. Asi tam někde se začala měnit jeho povaha. Začal být nevrlý a samotářský – tak jsem jej poznal i já... Chodil jsem už ve škole

do posledního ročníku, když si pan R. našel v sousedním podniku práci jako noční hlídač. Neměl asi velký důchod a tak to vzal jako přivýdělek. V té době jsem jej někdy viděl, jak se ve dnech, kdy bylo pěkné počasí, vyklání z okna svého domu, které vedlo na dvůr oné fabriky, někdy se i napůl usmíval, když na něj - hlavně ženy z výroby - škádlivě a žertovně pokřikovaly, stejně tak jim odpovídal, on „děda“, jak mu svádívě říkaly. Byl jsem hodně překvapený, když asi za půl roku zemřel. Našli jej lidé z továrny, když nepřišel do práce, jak leží mrtvý na posteli a usmívá se. Možná uviděl tu svou malou holčičku, jak jde k němu a ostýchavě a tiše, aby jej nevzbudila, mu říká: „tatínku, mě už nic nepálí...“

Josef Milichovský

Již od roku 1993 společnost působí jako celorepublikový distributor zdravotního materiálu a léčiv. Díky široké nabídce produktů i služeb se společnost řadí mezi přední distributory v ČR. Snažíme se přistupovat ke každému klientovi individuálně, což je klíčem k úspěšnému obchodnímu vztahu!

Proč si vybrat distributora Dentimed:

- Široké portfolio výrobků
- Rychlé termíny dodání
- Rozvoz po celé ČR – vlastní doprava
- Sponzorské aktivity
- Vzdělávací program za exkluzivní ceny
- Novinky a akce
- ...a mnoho dalších výhod

Dentimed s.r.o., Družstevní 76, 570 01 Litomyšl
www.dentimed.cz, e-mail: info@dentimed.cz, Tel.: 461 612 740

**Vážení zákazníci,
dovolujeme si Vám nabídnout naše služby:**

- Dodávky inkontinenčních pomůcek za výhodných podmínek
- Od 1. 1. 2020 na trh dodáváme nové inkontinenční pomůcky Dailee, které jsou vyráběny v ČR
- Široký výběr zdravotního materiálu
- Komplexní dezinfekční program
- Elektronický objednávkový systém

Jsme členy odborných organizací:

Váš specializovaný
DISTRIBUTOR

www.dentimed.cz

Vyplněnou křížovku se správnou tajenkou odevzdejte na recepci DS Reynkova do 20. ledna.
Tři vylosovaní úspěšní luštitelé získají hodnotné ceny!

NEMOCNÝ SI JDE VYZVEDNOUT LÉKY DO LÉKÁRNY, LÉKÁRNÍK NEMŮŽE RECEPT PŘEČÍST. ZLOBÍ SE:

„KTERÝ BLBEC VÁM TO PSAL?“

„NEVÍM, ALE SESTRÍČKA .....tajenka.....“

1								O		L		S
2			R	F					R	O		
3		A		Á				A			E	
4		K							I		E	
5			D					I		K		
6	P			Í					V			S
7		M		N				M			R	
8			T							I		E
9			CH					R		J		C
10		Á		A					P		K	
11	K			K				M				S

1. MUŽSKÉ JMÉNO 28.5.	SNÍŽENÍ, ÚBYTEK
2. OSTROV VE STŘEDOZ. MOŘI	JITŘENKA
3. NEPOTIŠTĚNÁ STRÁNKY KNIHY	NUCENÍ K ZVRACENÍ
4. OHNUTÝ HÁK	TKÁŇ Z VRSTEV BUNĚK
5. OSLOVENÍ ŽENY	SLADKOVODNÍ ŠTÍHLÁ RYBA
6. VÝROBCE OPASKŮ	ZADNÍ STRANA, RUB
7. MAJETEK	DOVOZ
8. KAPRADINA	STŘELIVO
9. PEČIVO S NÁPLNÍ	PŘÍSLUŠNÍK INDOEVROPSKÉ RASY
10. OBKLAD PŘI HOREČCE	ZÚŽENÉ ČÁSTI LISTŮ
11. MALÁ ŽABKA	PODNĚT, POBÍDKA

POMŮCKA: ÁRIJEC, EPITEL, NAUZEJA, NETÍK, PASÍŘ, PISKOŘ, VAKÁT

Redakční rada: Ondřej Rázl, Ivana Julišová, Zdena Lehmannová, Magdalena Kufrová

Kontakt: ssmhb@ssmhb.cz, 569 433 757.

Náklad: 400 ks

Za případné chyby v textu se omlouváme.

Uzávěrka příštího čísla 20. srpna 2022.

Evidenční číslo: MK ČR E 21809

Sponzorem časopisu Jablíčko je společnost Dentimed.